

KĀRLIS SIMONS

RUDENS SAPNIS

Dzeltē lapas rudens zeltā,
Vēji skarbie sejā pūš.
Strauti, baltas putas kuļot,
Nemierīgi tālāk trauc.

Gribētos pie baltā bērza
Savu galvu skumjās glaust,
Lai ar rudens zelta lapām
Sirds kā zelta sapnī pukst.

Tikai baltā bērza krūtīs
Jūtams nemierīgums straujš,
Jo tas zin - pēc rudens salnām
Kritīs baltais, mīkstais sniegs.

AR SIRDI

Kādēļ klausies seno dienu skaņās?
Tajās nevar jaunus vārdus rast.
Velti meklē sirdij glāstu tajās, -
Senā dziesmā laimi neatrast.

Radi dziesmu dzīvei savās krūtīs,
Logā gulst kad maija vakars zils.
Pavasārī laimes ceļa jūtīs
Tava sirds nekad vairs nepievils.

Seko sirdij, draugs, kaut skumjas rastu,
Necenties ar prātu jūtas mākt.
Visu dzīvi jutīsi kā nastu,
Ja bez sirds tu gribi ceļu sākt.

SAPŅU LAIVA

meitas mūzika

Klusi viļņo Gaujā viļņi,
Klusi migla Gauju klāj.
Klusi mana sapņu laiva
Gaujas viļņu tālēs māj.

Līgo laiva, traucas viļņi,
Ziedu putām traucas līdz.
Kaut visapkārt tikai migla,
Tomēr tālēs raugos es.

Kur tu esi sapņu laiva,
Kur tu mani aicini?
Tur, kur saule spīd un silda,
Tur, kur paiet jaunība.

SATIKŠANĀS

meitas mūzika

Pavasār's un vēju dziesma maigā
Pirmo ziedu smaržu šurpu nes,
Un kā senāk atkal Gaujas krastos
Satikos ar tevi, mīļais draugs.

Ziedus toreiz abi plūcām,
Gaujas viļņos kaisījām.
Tā kā Gauja nesa ziedus,
Aiznesa mūs atmiņās.

Paiet dienas, atkal Gauja viļņo,
Atkal pavasar's un ziedi plaukst.
Atkal tavu roku savā turu,
Viļņu rotās lūkojamies mēs.

Ak, Gauja, cik tevī daudz ūdens,
Cik laimīga spēji tu būt.
Tev krastos plaukst pavasar's ziedos,
Un meitenes ziedus tur plūc.